

Af *Bodil Koch* til undervisningsministeren:

„Vil ministeren give oplysning om, efter hvilke kriterier man i ministeriet udarbejder fortegnelser over personer, der må anses for uegnede til lærergerning i folkeskolen, og som — når de er opført på denne liste — ikke kan opnå ansættelse som lærere i folkeskolen?“

Bodil Koch: Mit udgangspunkt for at stille dette spørgsmål er en helt konkret sag: en ung lærerstuderende har rodet sig ind i en hashhistorie og fået en ikke helt ubetydelig straf. Efter afsoningen af denne straf besluttedes det imidlertid i seminariets lærerråd, at han kunne genoptage sin uddannelse; men derefter har han fået at vide, at han er opført på ministeriets fortegnelse over personer, der må anses for uegnede til lærergerning, og at han ikke kan opnå ansættelse som lærer i folkeskolen.

Jeg kan trods min dybe uvilje mod såkaldte sorte lister godt indse, at der gælder særlige forhold i undervisningsministeriet, og at det kan føles nødvendigt at have en fortegnelse over visse personer, der må anses for uegnede til ansættelse i det offentlige skolevæsen; der gør sig særlige forhold gældende her. Men problemet er, ud fra hvilke kriterier en sådan fortegnelse føres, og hvem der træffer bestemmelse om optagelsen på listen.

Endvidere rejser sagen spørgsmålet om, hvorvidt man kan blive slettet af listen igen. Det kan jo ikke være meningen, at et ungt menneske på grund af en hashdom skal stå på denne liste hele sit liv. Jeg skal derfor bede ministeren om at redegøre for denne side af sagen. Udgangspunktet i den almindelige straffelovgivning er jo, at når man har udstået sin straf, har man de samme rettigheder som alle andre borgere, og dette resocialiseringsprincip er uhyre væsentligt. Jeg kan, som jeg allerede har sagt, godt se de specielle vanskeligheder i undervisningsministeriet, men det kan ikke være sådan, at optagelsen på listen skal være en livsvarig straf — og jeg ved da også, at der er eksempler på, at man er blevet strøget igen.

I det foreliggende tilfælde kunne man synes, at lærerrådets stillingtagen måske kunne have overflødiggjort, at den pågæl-

dendes navn overhovedet kom på den sorte liste. Hvem tager initiativet til, at et navn slettes igen, og hvem træffer afgørelsen?

Undervisningsministeren (Helge Larsen):

Den konkrete sag, som fru Bodil Koch tog sit udgangspunkt i, kan jeg ikke tage stilling til. Men jeg vil meget gerne give den ønskede redegørelse og er glad for at få lejlighed til at gøre det.

Jeg vil da sige, at de fortegnelser, der føres i undervisningsministeriet over personer, der må anses for uegnede til lærergerning i folkeskolen, udelukkende omfatter tidligere lærere eller personer med læreruddannelse, der er idømt straffedomme af alvorligere karakter, hovedsagelig for forbrydelser mod kønssædeligheden. Ordningen stammer oprindeligt fra 1938, da der blev truffet aftale med justitsministeriet om, at der af de stedlige politimyndigheder til undervisningsministeriet skulle indsendes udskrifter af domme, hvorved lærere eller personer med læreruddannelse havde gjort sig skyldige i overtrædelse af bestemmelserne i straffelovens kap. 24 om forbrydelser mod kønssædeligheden eller i henhold til de dagældende bestemmelser havde fortabt de borgerlige rettigheder. Ordningen er senere ændret, idet det ved justitsministeriets cirkulære af 18. februar 1966 er bestemt, at indberetninger fra de stedlige politimyndigheder om straffesager mod personer ansat under staten, et amt eller en kommune indsendes til rigsadvokaten, der da underretter vedkommende styrelse eller ansættelsesmyndighed, når kendskab til sagen må antages at være af betydning for ansættelsesforholdet eller for spørgsmålet om pension.

Baggrunden for ordningen er naturligvis det ønskelige i at forebygge, at personer, der er dømt for forbrydelser mod kønssædeligheden, opnår ansættelse i det offentlige skolevæsen med deraf følgende mulig risiko for skolebørnene. Specielt nødvendigt er dette i tilfælde, hvor der ved straffedommen er sket frakendelse af den pågældendes ret til at undervise børn under en vis alder, idet et sådant undervisningsforbud ellers ikke ville være tilstrækkelig effektivt. Herudover gælder hensynet til de almindelige tjenestemandrets regler, hvorefter en tjenestemand såvel i som uden for tjenesten skal vise sig værdig til den agtelse og tillid, som